τὸ ἄδειασε.

— Θαυμάσιο! φώναξε καὶ πλατάγισε τὴ γλῶσσα του. Κι' ἔπειτα πρόσθεσε στὴ γυναῖκα του:

— Δὲν δοκιμάζεις κι' ἐσύ;...

Ἡ Λουκρητία βρέθηκε σὲ ἀμηχανία καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμη. Ἂν ἀρνιόταν, θὰ τὸν ἔβαζε σὲ ὑποψίες. Ἂν πάλι δεχόταν, θὰ ἔξέθετε τὸν ἑαυτό της σὲ κίνδυνο.

Ὡστόσο, ἔρριξε λίγο κρασὶ στὸ ποτῆρι, τὸ πῆρε στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κυττάζη τὸ χρῶμα τοῦ ὑγροῦ του, ἀναποφάσιστη. Τὸ λεπτὸ ποὺ πέρασε, τῆς φάνηκε ὁλόκληρη ὥρα.

Ἔξαφνα ὁ δὸν Ἐστεβὰν ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρικτοῦ πόνου καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Ἦταν νεκρός! Πόσο εὔκολα ἔρχεται κάποτε ὁ θάνατος!...

— Ὅταν τοῦ ἔλεγα ἐγὼ πὼς ἦταν ἄρρωστος, δὲν μὲ πίστευε! εἶπε ἀτάραχα ἡ Βανόσα κι' ἔχυσε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό της τὸ ὑπόλοιπο κρασί.

Ἡ Λουκρητία εἶχε χλομιάσει λίγο, κυττάζοντας τὸ πτῶμα τοῦ ἀνδρός της, ποὺ ἦταν ξαπλωμένο μπρὸς στὰ πόδια της.

— Λοιπὸν τί συλλογίζεσαι; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της. Φώναξε βοήθεια, ὥσπου νὰ προφτάσω νὰ ξαναβάλω τὴ μπουκάλα στὴ θέσι της.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε ἡ Λουκρητία, ὁρμῶντας πρὸς τὴν πόρτα....

* * *

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰννοκεντίου Η', ὁ Ροδρῖγο Βοργία κατόρθωσε νὰ ἐξαγοράση μὲ μετρητὰ καὶ ὑποσχέσεις εἰκοσιδύο καρδιναλίους καὶ νὰ καταλάβη, παρὰ τὴν ἀντίστασι πέντε ἐξ αὐτῶν, τὸν Παπικὸ θρόνο, ὡς Ἀλέξανδρος ΣΤ'.

Ἐπὶ τέλους ἦταν πάπας! Τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Ἡ μεγάλη του φιλοδοξία εἶχε μεταβληθεῖ σὲ πραγματικότητα.

Τώρα, κύριος ὅπως ἦταν τόσων κρατῶν καὶ τόσων ἀνθρώπων, θὰ χρησιμοποιοῦσε ὅλη του τὴ θρησκευτικὴ ἐπιρροὴ γιὰ τὴν πολιτικὴ ἐπικράτησί του καὶ θἄβγαινε στὸ τέλος νικητής. Θὰ διαιροῦσε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα κι' ἔτσι θὰ γινόταν ὁ ἀπόλυτος ἐξουσιαστὴς ὅλων.

Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά του, τ' ἀγαπημένα του παιδιά, δὲν θὰ τ' ἄφινε ἀμέτοχα τῆς εὐτυχίας του. Τὸν Καίσαρα πρῶτα—πρῶτα, θὰ τὸν ἀναγόρευε ἀρχιεπίσκοπο καὶ καρδινάλιο. Κι' ὅταν θὰ βαριόταν τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἄξίωμα, θὰ τὸν ἀνεκήρυσσε, διὰ μέσου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, δοῦκα τοῦ Βαλεντίου.

Τὸν Φραγκίσκο τὸν προώριζε γιὰ τὴ διοίκησι τῆς Κρήτης. Δὲν ἔμενε πειά, παρὰ ἡ Λουκρητία. Ἡ μονάκριβη κόρη του ἦταν, καθὼς γνωρίζουμε, χήρα καὶ τὸ κυριώτερο ποὺ τῆς χρειαζόταν, ἦταν ἕνας σύζυγος.

Ὁ νέος σύζυγος, ποὺ φρόντισε νὰ βρῆ ὁ πάπας γιὰ τὴ θυγατέρα του, ὀνομαζόταν Ἰωάννης Σφόρτσα, εἶχε τὸν τίτλο τοῦ ἄρχοντος τοῦ Πεζάρο καὶ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες οἰκογένειες τῆς ἱστορίας. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε δώσει ὥς τότε ἕξη δοῦκας καὶ συνδεόταν μὲ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς ἀρχοντικοὺς οἴκους τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1497, ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ', βλέποντας ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ Πεζάρο, ὁ σύζυγος πλέον τῆς κόρης του, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύση ὡς ὄργανο στὰ καταχθόνια σχέδιά του, ἀκύρωσε τὸ γάμο τους, μὲ τὴν πρόφασι τῆς «συζυγικῆς ἀνεπαρκείας».

Ὁ Σφόρτσα δέχτηκε ἀδιαμαρτύρητα τὴν ἀπόφασι τοῦ πνευματικοῦ πατρός του καὶ χωρίστηκε ἀπὸ τὴ Λουκρητία. Τὸ ἐκπληκτικώτερο δὲ εἶνε, ὅτι μετὰ τὸν χωρισμό του παντρεύτηκε μιὰν ἄλλη ἀρχοντοποῦλα καὶ ἀπόχτησε τρία παιδιά, τὰ ὁποῖα ὅμως ποτὲ δὲν ἐφανέρωσε, ἀπὸ φόβο μήπως προκαλέση τὴν ὀργὴ τοῦ ἐκδικητικοῦ πεθεροῦ του...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ποίημα, ποὺ γιὰ νὰ τὸ καταλάβη κανεὶς καλά, πρέπει νὰ τὸ μελετήση πολλὰ χρόνια, μὲ τὴν καρδιά του.

— Κάθε φιλία γυναικὸς πρὸς γυναῖκα, εἶνε ψεύτικη κατὰ βάθος καὶ ὕποπτη.

— Οἱ ἄνδρες στὸν ἔρωτά τους γυρεύουν πάντα ἕνα σκοπό. Γιὰ τὶς γυναῖκες ἡ μόνη τους εὐτυχία εἶνε ἡ διάρκεια τοῦ αἰσθήματός των.

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ — ΤΟΥ ΝΑΡΕΤΖ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΩΝ

Πρέπει νὰ σεβόμαστε τοὺς νεκρούς....

... ...

Ἡ προξενήτρα πῆγε καὶ βρῆκε τὸν πατέρα καὶ τί, μάνα τοῦ Ἰακώβου Στέλιν καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ ποὺ ὁ γυιός σας ἔκλεισε πειὰ τὰ εἴκοσί του χρόνια. Κανένα ἄλλο παλληκάρι δὲν εἶνε πιὸ ὤμορφο ἀπ' αὐτὸν σ' ὅλο τὸ Κορολοβέτς. Ξέρω λοιπὸν μιὰ κοπέλλα δεκαοχτὼ χρόνων, μοναχοκόρη, στὴν ὁποία ἡ μάνα της κι' ὁ πατέρας της δίνουν προῖκα χίλια χρυσᾶ ρούβλια... Πρέπει νὰ παντρέψουμε τὸν Ἰάκωβο μ' αὐτὴ τὴ νέα κοπέλλα, τὴν Πρασκοβιὰ Ὀμοζονώφ...

Ὁ γέρο Στέλιν γέμισε κι' ἔδωσε στὴν προξενήτρα ἕνα ποτῆρι μὲ β α ρ ε ν ο ύ κ α (*) ποὺ μόλις ἡ γυναῖκα του τὴν εἶχε ἑτοιμάσει. Κατόπιν ἄρχισε νὰ συζητάη γιὰ τὴν προῖκα, γιὰ τὴ νύφη ποὺ τοῦ προξενεύαν, γιὰ τὸ γυιό του καὶ γιὰ τὴν πληρωμὴ ποὺ θἄπαιρνε ἡ προξενήτρα. Ἔτσι κανονίστηκαν τὰ πράγματα μιὰ χαρά, ὁρίστηκε ὁ γάμος γρήγορα καὶ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας οἱ δυὸ νέοι γνωρίστηκαν.

Ὁ γάμος τους ἔγινε σ' ἕνα μῆνα. Ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου παραστάθηκε σ' αὐτὸν κι' οἱ χωρικοὶ ποτὲ δὲν εἶχαν δεῖ, ὅπως ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τέτοια λαμπρὴ σύναξι κοριτσιῶν καὶ παλληκαριῶν.

Τὰ μεσάνυχτα ἡ μουσικὲς σώπασαν, οἱ χοροὶ ἔπαψαν καὶ τοιμάστηκε μιὰ συνοδεία γιὰ νὰ ὁδηγήση τὴ νύφη στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ.

Μὰ ἦσαν ὅλοι πολὺ μεθυσμένοι καὶ καθὼς περνοῦσαν ἀπ' τὸ κοιμητῆρι τοῦ χωριοῦ, ἄντρες καὶ γυναῖκες τραγουδοῦσαν, πασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χόρευαν.

— Πάψετε τὰ τραγούδια σας! φώναξε ἔξαφνα ὁ παπᾶς. Πρέπει νὰ σεβόμαστε τοὺς νεκρούς.

— Στὸ διάβολο οἱ νεκροὶ καὶ ζήτω ἡ χαρά!... Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμμιὰ σχέσι μ' ἐκείνους ποὺ σαπίζουν κάτω ἀπ' τὸ χῶμα... Ζήτω τὰ νειάτα!... Ζήτω ἡ χαρά!...

— Γιὰ τὸ Θεό, μὴ λέτε τέτοια ἀνόσια λόγια... φώναξε ὁ παπᾶς. Ἅγιε Νικόλα, κάμε νὰ μὴ τ' ἀκούση ὁ Θεός! Πρέπει νὰ σεβόμαστε τοὺς νεκρούς...

— Ἀφῆστε αὐτὸ τὸ γέρο ξεκουτιάρη νὰ λέη ὅ,τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Ἀφῆστε τον κι' ἔλατε μαζύ μου!... Ὅποιος μ' ἀγαπάει, ἂς μ' ἀκολουθήσει κι' ἂς μοῦ δώσει τὸ χέρι... Ἐλᾶτε νὰ χορέψουμε στοὺς τάφους κι' ἂς ἔρθει ὁ διάβολος νὰ μᾶς παίξη τὴ μπαλαλάϊκα!

Κραυγὲς καὶ τρελλὲς ἐπευφημίες ἀπάντησαν σ' αὐτὲς τὶς ἀσυλλόγιστες βλαστήμιες. Ὅλοι οἱ νέοι καὶ ἡ νέες ἔτρεξαν ἀμέσως μέσα στὸ κοιμητῆρι, πασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια...

Μὰ ἔξαφνα, φαντάσματα καὶ μαῦροι σκελετοὶ πρόβαλαν μέσ' ἀπ' τὴ γῆ, ὥρμησαν ἀνάμεσα στοὺς χορευτὲς καί, πιάνοντάς τους ἀπ' τὰ χέρια, σχημάτισαν καινούργια ἀλυσσίδα.

Καὶ νά, ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος παρουσιάστηκε, κρατῶντας μιὰ μπαλαλάϊκα στὸ χέρι... Κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα...

Κι' ὁ χορὸς ἄρχισε τρομερός, ἀπελείωτος, χωρὶς συγκρατημό.... Ἦταν τόσο γρήγορος, ὥστε τὸ βλέμμα τοῦ γέρο παπᾶ δὲν διέκρινε πειὰ κανέναν ἀπ' τοὺς χορευτὲς καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ ἕνα σύννεφο σκόνης ποὺ στριφογύριζε.

Οἱ δυστυχισμένοι χορευταὶ ἔννοιωθαν τέτοιους πόνους, ὥστε τὶς κραυγές τους θὰ τὶς ἔπαιρνε κανεὶς ὡς οὐρλιάσματα καταιγίδος...

Ὁ χορὸς αὐτὸς βάστηξε ἕνα χρόνο ὁλόκληρο....

Ἔπειτα, στὸ τέλος τοῦ χρόνου, τελείωσε...

Καὶ ὁ παπᾶς, ὅταν ξαναγύρισε στὸ κοιμητῆρι μαζὺ μὲ μερικοὺς πιστούς, δὲν βρῆκε παρὰ τοὺς σκελετοὺς τῶν χορευτῶν καὶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους μιὰ βαθειὰ καὶ κυκλικὴ τάφρο, ποὺ τὴν εἶχαν σκάψει μὲ τὰ πόδια τους, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ τους μὲ τοὺς σκελετούς.

Ὁ παπᾶς, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα καὶ μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, προσευχήθηκε καὶ κατόπιν εἶπε στοὺς πιστοὺς ποὺ τὸν συνώδευαν:

— Ἂς θάψουμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, γιατὶ πρέπει νὰ σεβόμαστε τοὺς νεκρούς.

Πραγματικά, πῆραν τοὺς σκελετοὺς καὶ τοὺς ἔθαψαν χωρὶς δυσκολία.

Μὰ ὅταν θέλησαν νὰ σκεπάσουν καὶ τὴν κυκλικὴ τάφρο, δὲν τὸ κατόρθωσαν μὲ κανένα τρόπο... Κι' ἂν πᾶτε σήμερα στὸ Κορολοβέτς, θὰ σᾶς τὴ δείξουν, λέγοντας:

— Πρέπει νὰ σεβόμαστε τοὺς νεκρούς...

(*) Ποτὸ ρωσσικό, παρασκευαζόμενο ἀπὸ σταφύλια, μέλι καὶ σύκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

«Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»

Ἡρωϊσμοί, αὐτοθυσίες, προλήψεις, τραγικοὶ θάνατοι.